

Posudek školitele na doktorskou disertaci Ing. arch. Mgr. Marie Pětové „Myšlení počátku a konce metafysiky“ a zhodnocení průběhu studia.

Doc. PhDr. Benyovszky, CSc.

Doktorské studium ing. arch. Pětové bylo studium kombinované. Doktorandka souběžně pracovala a částečně dosud i pracuje jako architekt a až v průběhu studia se přesouvaly váhy jejího zájmu stále více k filosofii, a to v souvislosti s její prací zprvu na CFB, později na UK FHS, kde postupně vedla semináře a kurzy vážící se k problematice její disertace a kurzy stojící specificky na rozhraní filosofie a architektury. Individuální studijní plán, který jako student v kombinované formě studia měla předepsán, bez problémů splnila a vytknout jí jako školitel mohu jen tolik, že ohledně předkládání jednotlivých částí disertace v příslušných termínech, které jsem požadoval, byly mezi námi mírné neshody, což se promítlo do jednoho z mých ročních hodnocení její práce. Chápu, že to bylo způsobeno šíří jejího pracovního zaměření a jsem rád, že svoji disertaci v termínu úspěšně dokončila.

Hlavní přínos práce *Myšlení počátku a konce metafysiky* spatřuji především v její „optice“. Práce nezkoumá primárně motiv *počátku u Heideggera* „tak vůbec“, ani nesleduje a nekonfrontuje „s jinými možnými“ Heideggerovu „interpretaci“ Parmenida, Hérakleita a Anaximandra, nýbrž sleduje *do jaké míry, v jakém slova smyslu a v jaké konkrétně podobě je Heideggerova analýza myšlení počátku analýzou počátku a co následně pro něj znamená počátek (a konec)*, což je konečně – jak se domnívám – optika, která odpovídá specificky hermeneutickému smyslu Heideggerových analýz, optika, kterou na tomto výzkumném poli doposud silně postrádáme, která je nezbytná pro produktivní osvojení si filosofického stanoviska a která přinesla mnohé důležité výzkumné důsledky. Uvedu pro stručnost jen ty, které jsou přínosem pro mne samého (a), stejně jako naznačím, v čem s autorkou nesouhlasím, příp. jaké souvislosti navrhuji uvážit (b):

- (a) - Za velmi přínosnou považuji analýzu motivu tzv. „fügliche Beständigkeit“ (ss. 33 a násl.), protože poskytuje konkréci pro porozumění motivu stálosti a přítomnosti (Anwesenheit, Beständigkeit) v *epoše FYSIS* s tím, že si je tohoto svého významu vědoma a umožňuje tak konkrétněji rozumět „stabilizační“ povaze fyziky a metafysiky vůbec.
- Podobně přínosná je analýza souvislosti Heideggerových určení „Fortgang – Untergang“, které autor často (viz. např. *Nietzsche II.*) užívá jako samozřejmost a v předložené práci je jejich vzájemná spletnost probrána detailněji (s. 100 a násl.).
- (b) - V kontextu za pravdivou, obecně však za „nebezpečnou“ považuji tezi: „Vzhledem k tomu, že je mu jako takovému vlastní význam ‚ještě ne, již ano‘ a význam ‚být smysluplný jako počátek něčeho‘, stává se počátek vhodným určením pro situaci uchopování bytí...“ (94) – tomuto významu dostal i „počátek“ Hegelův, který je myšlen produktivně, je nutno dodat ještě význam skrytí.
- „Heideggerovské očekávání tedy nespočívá v nečinnosti, ale v myšlení samém. Jen v něm lze zaslechnout řeč bytí.“ (poslední věta práce). – Jen jako podnět pro další práci: větu možno promyslet i „úplně jinak“, totiž jako bytostné určení čekání, protože „das Warten, als welche wir die Inständigkeit der Gelassenheit denken“ (GA, Bd. 77/148).

Práci považuji za výbornou a rozhodně doporučuji ke kladnému přijetí.

V Praze 2.4.2008

